

ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯКЪ

Органъ на Културно-просвѣтното Икономическо Дружество „Варненски Коренякъ“

Броя
2 лв.

Год. абонаментъ 20 лв.
Излиза ежемесечно.

Редакция и администрация въ клуба
— Варна, ул. „6 Септемврий“ № 33.

Обявления се приематъ
по споразумѣние.

Броя
2 лв.

ДЕМАГОГИЯ.

Демагогията е едно оръжие въ ръката на една личност, която съ мѣжи, съ некрасиви похвати, съ бомбастични обещания, съ заблуждения добива бързи успѣхи и нетрайни резултати при едно гражданство съ слабо съзнание и низка култура. Носителитъ на тая демагогия сж лишени отъ здравъ разумъ и воля. Тѣ не искатъ, щото гражданството да добие пълно съзнание на своитѣ права, тѣ не искатъ то да просвѣтне и да види каква мѣгла надъ него сж постлали тия носители на демагогията. Тия мисли никаха въ ума ни, когато случайно ни се попадна да прочетемъ нѣкакво си „споразумение“, което е създадо управата на стопанството ни. Като прочете човѣкъ това „споразумение“, остава поразенъ отъ голѣмата демагогия, вложена въ него. За сега ще вземемъ само една точка: „за консолидирание общинскитѣ финансии чрезъ економии въ разходитѣ. Съкращение на чиновническия персоналъ и строго ограничение на надничарскитѣ длѣжности, освенъ за необходимитѣ общински нужди“.

Това „споразумение“ е оповестено въ печата за знание на гражданството.

Е, добре, какво виждаме? Приложена ли е точката въ действителностъ? Направени ли сж економии въ разходитѣ такива, каквито биха могли да „консолидиратъ общинскитѣ финансии“? Надничарскиятъ елементъ намаленъ ли е или още повече е увеличенъ, като вземемъ „института на прехраната“ и видимъ колко и колко „партизани“ се гоятъ, като надничари? Не, и хиляди пжти не!

Питае ние по принципъ: не е ли това демагогия? Не е ли това заблуда на гражданството, което носителитѣ на демагогията считатъ за невежествено и некултурно и могатъ лесно да го залѣгватъ? Естествено поематъ се такива задължения, които не ще могатъ да се изпълнятъ поради партизанщина и котерийни интереси и които, отъ друга страна, обладеждаватъ гражданството съ подобна мѣрка за заздравяване общинскитѣ финансии. Стопанската ни община е пропита отъ демагогия, както и отъ партизанщина, и все повече и пове-

че потѣва въ тинята.

Гражданството трѣбва да се сепне и да види, че демагогията руши стопанството и не приготвя никакво добро бждаше. Ние зовемъ това гражданство къмъ съзнание и убеждение, че носителитѣ на демагогията, за негова гавра, парадиратъ около разрушената сграда на стопанството му, и трѣбятъ за „консолидирание общинскитѣ финансии съ економии“, а въ сжщностъ вършатъ противното за удовлетворение партизански интереси. При едно по високо съзнание у кореннитѣ жители, у гражданството въобще, подобна демагогия не би вирѣла. Ето защо ние твърдимъ и сме твърдели, че тия лица, носители на демагогия, у които липсватъ благонамѣреностъ и чувството за благо на стопанството ни, не могатъ да бждатъ истински

Жеко Ив. Жековъ.

ОДЕССУСЪ

(Стара Варна)

Исторически данни.

(11)

Градътъ се предалъ на турцитѣ, но Султанътъ не го посетилъ, а се бавилъ три дни на бойното поле. Мурадъ потопилъ главата на Владислава въ врѣлъ медъ и я изпратилъ въ Бруса на управителя Джубе-Али. Какво е станало съ трупа на Владислава? — Никой положително не може да каже. Едни разправятъ, че билъ погребанъ въ двора на църквата „Св. Богородица“; други казватъ, че билъ погребанъ на полесражението въ „Мешели-Тепе“. Истината ще се установи само тогава, когато мѣстното археологическо д-во предприеме разкопкитѣ си въ могилитѣ на бойното поле и въ двора на църквата „Св. Богородица“. Не само сж паднали убити кардинали, епископи, но и турски паши — Караджа-Паша и др., които били погребани въ текета, находящи се по добришкото шосе.

Споредъ историци, Султанъ Мурадъ поставилъ на мѣстото, гдето билъ намѣренъ трупа на Владиславъ стѣлбъ съ надписъ на турски езикъ, обаче тоя надписъ, за жалостъ, е изчезналъ, уничтоженъ безвъзвратно и безъ следа. Тоя надписъ би освѣтлилъ много тоя неразрешенъ въпросъ.

Султанътъ стоялъ три дни на полесражението, както казахме, и после заминалъ за Одринъ.

Варненското бойно поле е дало много гибелни последици за християнството. Следъ години тронътъ на последния византийски императоръ падналъ и знамето съ полумесецътъ се е разлѣло по босфорскитѣ брѣгове.

Двадесетгодишния Владиславъ остави коститѣ си въ полесражението

доброжелатели на града ни, движущи се отъ груби, лични, котерийни и амбициозни интереси. Какви сж тия конференции за хазартнитѣ игри, за казино, за събиране на мнѣния отъ неотговорни фактори? Какъвъ положителенъ резултатъ е извлекла стопанската управа отъ тая конференция? Абсолютно никакъвъ. Ако лица, които дирижиратъ тия конференции, не сж били способни да работятъ самостойно, да иматъ свое собствено схващане, съгласувано съ общото мнѣние, изказано вече, то нека се оттеглятъ отъ сцената и дадатъ мѣсто на други, които безъ партизанщина и демагогия, ще разрѣшатъ тия въпроси съ сериозностъ и нѣма да правятъ дупка въ небето. Нека знаятъ всички, че демагогията лесно никне и лосно гине, и че тя, която дѣва бързи сполуки, рано или късно сломява главитѣ на нейнитѣ създатели.

М. Варналиевъ.

нението на чисто икономическо-стопански стремежи къмъ Цариградъ, — сж били предметъ на руската дипломация. Православната църква е замѣстила католическата въ мисиата на изгонванieto ислямизма отъ Европа. Така схващане ние нападатъ на Русия къмъ Турция. Ще бждемъ твърде кратки въ даване данни за тия войни, защото нѣмаме задачата да дадемъ подробности, които влизатъ въ областта на бждащи историкъ. Ние видѣхме, че „варваритѣ“ въ древни времена сж минавали презъ Варна къмъ Византия. Ето защо и руситѣ считали, че най-късата линия между руската граница и турската столица — Цариградъ — е презъ Варна, която е била яка опора на турскитѣ владения на Черно Море.

Въ 1610 год. билъ първия походъ на запорожскитѣ казаки, противъ турцитѣ. Тѣ превзели Варна откъмъ езерото, разбили турския гарнизонъ, опустошили и ограбили града. Дали този походъ е ималъ свѣзка съ освободителната идея, не можемъ положително да кажемъ, защото споредъ думитѣ на Евлия Челеби (книгата му „Евлия Челеби Сияхатнаеси“) който пжтувалъ презъ България въ 1657 г., въ Варна е имало само 600 къщи, по причина, че като крайбреженъ градъ често излизали морски разбойници казаки, които ограбвали и плячкосвали, каквото намѣрили. Въ 1773 год. руситѣ на брой 30000 души подъ водителството на графъ Румянцовъ по суша нападнали града и презъ „Войвода-Капусъ“ (Ибрамъ капу — до зданието на Н. Боевъ) сж навлезли въ града, но отпосле се оттеглили назадъ. Въ 1810 г. презъ войната между Русия и Турция, руситѣ не сж нападнали градъ Варна, а само сж го държали подъ наблюдение и къмъ края на есента се оттеглили на зимни квартири.

(следва)

Архим. Иннокентий.

Копирнитѣ книги на Варненската българска община.

(1868 — 1876 год.) (5)

Копията отъ писмата на стр. 94 до 99 не съдържатъ нѣщо важно и съществено. Касаеятъ се до назначаване учители, лотарийния въпросъ, семейни разпри и напомнюване за отговоръ.

На стр. 100 и 101 съ дата 20 XI 1868 год. сж помѣстени копия отъ две писма до свещеника въ Дерекъ и архим. Панарета, които по своето съдържание, сж характерни за нашето време, затова ги предаваме изцѣло.

Г-нъ Стаматова синъ Диму, който е билъ сгоденъ съ г-нъ Стояновата дщерь Вѣлка и иска да сж днеска вѣнчей, не може и нѣма Воля, защото закона не позволява, понеже сж отъ близко роднини; Игжй който би дѣрнжалъ да ги вѣнчей, ще бжде отговоренъ предъ царковнѣй законъ.

Отецъ Архим. Панаретъ Варненскій е по околността на Провадийска, комуто днеска писахме и разправихме нарочно за тѣзи работи; Прочее да кажете на горѣтрѣченитѣ да отидатъ и да намѣрятъ, та ако имъ сжщй позволи и даде воля да се вѣнчяетъ, само тогава може да бж-

Освобождението на християнството отъ игото на ислямизма, освобождението на сроднитѣ по кръвъ народи отъ владичеството на Турция, изпъл-

де противъ, нѣ не можемъ да позволимъ“.

II п. „Отъ Провадійско Дерекую прѣхеме едно писму, въ което ни пише попо Захарія и иска да ся вѣнчей Г-нъ Стаматова сынъ Диму съ Г-жа Вѣлка Стоянова, но зачото виждаме да иматъ отъ близо родство; по таж причинж ги върнахме съ едно писму до г-нъ Попо Захарія, въ него му казахме: че нема воля да ги вѣнчей, зачото сж роднина. Обаче святияви рзпитайтъ по-добрѣ работата и ако законно можатъ да ся вѣнчѣятъ, тогава имъ позволѣтъ съ като имъ вземѣтъ отъ 5—10 лири, които сж виждатъ да сж благодарни; а напротивъ, ако закона не позволява, то и гр. 10,000 да дадѣтъ не бива. Святия ви като глава църковна, стѣ въ пжлно право да извършитѣ онова, което водяни отъ църковнитѣ закони, позволено или не“.

Въ писмата на стр. 102—104 нѣма нѣщо важно и сжщественно.

На стр. 105—106 сж помѣстени копия отъ две *потъкмителни* еднообразни по съдържание за дветѣ страни. По-рано ладохѣ изцѣло едно потъкмително (стр. 86), но понеже настоящето се отличава по своето съдържание отъ първото, а тия потъкмителни за времето си сж били документи съ юридическо значение за странитѣ, то затова го привеждаме изцѣло.

Потъкмително.

Отъ една страна г-нъ Петръ Д. Павловъ и отъ другъ г-нъ Иванъ Николовъ ся потакмихме прѣдъ Главната Варненска Българска Община по слѣдующѣтъ условіж:

Подиръ петъ годишното ни съдружество, като си пригледахме смѣткы-ты, отъ едно до хиляда, днеска своеволно и благодареніето и на дветѣ страни, ся раздѣлихме и не ни остана нищо да диримъ единъ отъ други; сѣка еднж страна отъ назѣ, ся издѣлжи до една парж. — Съ едуги думи Г-нъ Петръ прѣе отгори си сичкытъ Вѣресіи и стоки, както и сичкытъ дълговѣ останаха само за негова с/ка, безъ да има да отговаря въ нѣщо Г-нъ Иванъ Николовъ; — Тоя: Иванчу си взе напжлно сичко, чтомо му ся стоѣши, сир.: Печалбата, за едно и Положяній му врѣменно капиталъ.

За здравинж и увѣреніе станжж двѣ подобни Писма, отъ които да дрѣжи сяка еднж по едно, което да му служи, тамъ гдѣто нужда стане.

Варнж 23 О-врія 1868.

№ 18 Свидѣтелствова

Варн. Главнж Бѣлг. Община.

На стр. 106—113, съ дата 24. X. 1868 год., сж помѣстени копия отъ писмата до членовѣтъ на Българскитѣ общини въ: Хаджиоглу Пазарджикъ, Провадия, Балчикъ, Османъ-Пазаръ, Джумая и Разградъ, които сж еднообразни по съдържание. Понеже писмата сж отъ важно и историческо значение по църковния ни въпросъ, предаваме съдържанието изцѣло.

„По заповѣдъ-тж на главната Царипрадска Община, Ви притваряме писму и двѣ брошури отъ словото казанно въ народната ни *Цариградска Църква*, за извѣстіе на *царското ираде*, врѣхъ рѣшеніето на чаканій ни толкозъ годишенъ въпросъ. Тамо както ся радвахъ, сжщо и нѣя тука, бжрзае да зарадваме и Вазы. Като пріемнитѣ настоящитѣ, словото прочитѣ-тъ идущій Празникъ въ църква безъ друго“.

„Владицѣтъ ни, зачото на святи Николай ще служатъ прѣвъ пжтъ за усвобождѣніето независимостъж на църквата ни, както ще сторатъ и сичкытъ Български градожъ; затуй въ него день безъ друго свикайте казалискитѣ святиици и да служитѣ въ градската си църква торжественно, тоіж народенъ Празникъ“.

„Слѣдователно да направитѣ по-скоро едно *тешиочернаме* (благодарствено б. р.), отъ цѣлата си каажж, което проведѣтъ тука и заедно съ тукашното ще ся проводи за Цариградъ. То ще стане въ градъ-тъ Вы, отъ като ся подпшатъ сичкытъ граждане, ще ся подпише и отъ най-малкото село. — Одаретѣ мухтарскитѣ печати, Еснавскитѣ печати,

и сѣки който има печать, както ще ся подпшатъ и по-първитѣ жители. *Тешечорнамето* ще стане на турскій языкъ, трѣбва да намѣритѣ дѣбѣла и хубава книга, което като подпсватѣ внимавайтъ та да може да остане чиста. — А какъ ще ся проводи за столицата, то е наша грижа“.

По сжщия тоя случай до „чорбаджиитѣ и всички комшии“ въ селата на Варненската околия, които още сж нѣмали свои енорийски свещеници, но сж признавали ведомството на Българската Църква, а именно салата: Капакли (Климентиново) (стр. 114, 120). Куюджукъ, (стр. 115, 119). Кумлуджа (Крумово) (стр. 116, 121) Суджастъ кьой, (стр. 118—122) Орѣхово и Кара хюсеинъ (нѣкои писма се повтарятъ), сж отправени почти еднообразни по съдържание писма. отъ които тукъ привеждаме едно отъ тѣхъ.

„Да знатѣ: че народнитѣ ни владѣици въ Цариградъ на святи Николай прѣвъ пжтъ ще служатъ за усвобождението нѣ; И тѣй извѣстихъ по сичкытъ български градове въ него день изъ общо да празнуватъ, тоіж народенъ празникъ, както и ще ся съберемъ въ тукашната народна църква съ всичкытъ селски и градски поповы, та ще направимъ голѣма тържество. — Прочее ся умолявате да заповядате и дойдѣтъ нѣколко души и ся намѣрите тука въ него день, който ще остане вѣчянь спомѣнь“.

А въ селата, които сж имали енорийски свещеници: Хадѣржа (Николаевка) (стр. 117 и 124), Гюндоду (стр. 123), Девня (стр. 125), Козлуджа (стр. 126), Ясѣтепе (стр. 127), Хасѣрджикъ (стр. 128), Кѣзѣлджиларъ (стр. 129), Гебедже (стр. 130), Юшенлии (Ботезо) (стр. 131) и Авренъ (стр. 132), имъ сж били отправени тождествени писма. като горното, съ следната прибавка: „Прочее ся умоляватѣ безъ друго да дойдѣтъ отъ вѣчѣрь и ся намѣритѣ за него день и служитѣ въ църква, като си до-несетѣ заедно и най-добритѣ църковни одѣжди заедно ще поканитѣ нѣколко души отъ жителитѣ въ селото си и отъ другитѣ села въ колкото попувате, съ които заедно дойдѣтъ. — Който отъ свещеницитѣ не дойде, ще бжде отговорникъ и ще се усжди и накажи по новитѣ църковни закони. Тоіж день народянь ще остане за вѣченъ помѣнь въ Българската Исторія“.

Въ две копия отъ писма (стр. 134, 135, 136, 137 и 138) до Архим. Панарета, общината му съобщава за предстоящото тържество, разпорѣжданията които е направила до подведомственитѣ и общини и селата въ околията и го замолва най-късно до 4. XII да си свърши работата и се завърне въ града.

Въ копиегата отъ писмата на стр. 139—144 нѣма нѣщо важно и сжщественно.

На стр. 145 е помѣстено копие отъ писмо съ дата 5. XII 68 г. до Българската община въ Провадия, съ което тукашната се застъпва за да се предотврати потурчването на една мома. Предаваме писмото изцѣло.

„На 25—30 того ви писахме въ него ви казахме до тогавашнитѣ потребности; А сега Ви казваме, че днеска ся изпроводи отъ тукашній Мютесарифинъ едно момиче, което щеше да се потурчи; Прочее се умоляватѣ, чомъ пріемнитѣ настоящето ни, да испитате добрѣ, и ако бы и тамо да искатъ да го потурчатъ, кажете така: Нѣй имаме Милетъ Башия на Варна, та трѣбва да го тамо проводитѣ, воля нѣмаме и не го даваме да се потурчи, безъ да извѣстимъ въ Варнѣ. И тѣй ако стане нужда съ телеграфа да нѣй извѣститѣ. — До калкото е възможно гледайтѣ тамо да го избавитѣ и вземете въ църква или на попавата кжца и да го предуматѣ и отклонитѣ отъ намѣреніето му“.

Въ копиегата отъ писмата на стр. 146 и 147 нѣма нѣщо важно и сжщественно.

На стр. 148 съ дата 9. XII е помѣстено копие отъ писмото до Савва Х. Хараламбозъ въ Букурещъ за до-ставка на камбана за българската

църква. Предаваме писмото изцѣло. „Знатѣ че. нѣ добре челоуѣкъ да ся общава, а да не го испѣлни; Това ви го казваме: за камбаната, която врѣмянно общахѣ на тукашната църква; — Днеска, като сте на мѣсто отъ гдѣто можитѣ лѣсно да ѣж изпатитѣ, желаемъ за Коледа да ѣж проводитѣ, чрезъ тукашното Россійско консулато. Ако ли сте ся отклонили отъ намѣреніето си, то немаме какво да Ви натякваме, зачото това насилственно не може да бжде освѣнь съ благодареніе отъ странж и другж за въспоменаніе Вѣчно“.

(Следва).

К. Ш.

Бележки върху нумизматиката на гр. Одесусъ (Варна).

(2)

2. Отъ втория вѣкъ пр. Христа¹⁾.

На лицето е главата на Херакла, както по-горе, или главата на богиня Атина съ коринтския шлемъ, или главата на Александра Велики (върху златнитѣ монети съ името на Лизимаха).

Опакото: Зевсъ, както по-горе, или стояща богиня Атина. Надписътъ въ отнесни редове АЛЕКСАНДРУ—ВАСИЛЕОСЪ (рѣдко само АЛЕКСАНДРУ при монетитѣ съ богиня Нике) или ВАСИЛЕОСЪ ЛИСИМАХУ (върху монетитѣ съ главата на Александра и съ богиня Атина) и само въ единъ случай ЛИСИМАХУ. До фигурата има монограма на града съ още една монограма или съкратено име на чиновника.

Монетитѣ сж сребѣрни тетрадрахми на тежина до 1715 гр. и диаметръ 29—35 м. м. и златни статери (съ глава на Атина и съ глава на Александра, върху лицето и надписъ ЛИСИМАХУ върху opakото) съ тежина до 825 гр. и диаметръ 1819 м. м.

Имената на чиновницитѣ се срещатъ съкратени и то:

ΚΟΙ... до сега неизвестно.

ΚΛΕΑΝ... (вѣроятно Клеаноръ).

ΕΥΠΡΟ... (сѣща се и върху монета отъ 113 год. пр. Хр., сечена въ честь на великия богъ при отблѣскване на Скордискиѣ).

3. Отъ първия вѣкъ пр. Хр.

На лицето има глава на Херакла или рѣдко глава на Митрадата съ лѣвска кожа. Опакото: Зевсъ върху трона, както при по-горнитѣ монети (рѣдко подъ престола звезда), която вѣроятно показва милесійския произходъ на града.

До образа на бога е монограма на града или началнитѣ букви на града (ΠН, ΟΠН) и въ единъ случай цѣлото име ΟΔΙΣΙΤΟΝЪ; рѣдко се среща втора монограма.

Надписътъ при всички монети е еднообразенъ: ΒΑΣΙΛΕΟСЪ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Монетитѣ сж сребѣрни тетрадрахми съ тежина 1515—166 гр. и диаметръ 28—35 м. м.

Имената на чиновницитѣ сж съкратени и се срещатъ:

ΑΓΑ... (което може да се чете ΑΠΑ) и значи Αγατινоръ или Απαтурисъ. Въ списъка на жрецитѣ на великия богъ на гр. Одесусъ отъ първия вѣкъ пр. Хр. се срещатъ три имена: съ началното Αγα... и едно име съ началото... Αλα...

Името на чиновника съ съкращение ΑΓΑ... и ΑΓΑΤΗ се среща и върху монетитѣ съ градския типъ, вѣроятно отъ сжщия чиновникъ, отъ което може да се предположи, че въ нашитѣ монети трѣбва да се чете ΑΓΑ, а не ΑΠΑ.

Чиновникъ ΕΚΑ...

Въ списъка на жрецитѣ се срещатъ две имена съ това начало чиновникъ ΕΣΤΙ... и ΕΣΤΙΕ... се среща често въ надписитѣ на гр. Варна. Въ списъка на жрецитѣ има две имена на баща и синъ.

Чиновникъ ΗΡΑΚΛΕΟ... се среща върху надписитѣ на града.

1) По нѣмане на грѣцки букви въ печатницата, собственитѣ имена сж писани съ български букви.

Чиновникъ ΘΕΜΙ...

Въ списъка на жрецитѣ се споменува „Дионисъ Темиста“

чиновникъ ΘΕ...

възможно да е идентиченъ съ предишния, въ списъка на жрецитѣ нѣма друго име, което почва съ ΘΕ.

Сжщиятъ чиновникъ се среща при монетитѣ съ лежащия богъ отъ градския типъ. Отъ IV вѣкъ пр. Хр. е известенъ гражданинъ „Тесалонъ“, който е билъ награденъ отъ града за заслугитѣ си въ военно и мирно време.

Чиновникъ ΛΑ..., ΛΑΚ..., ΛΑΚΟ. Λаконъ се среща върху монетитѣ съ главата на Митрадата.

Чиновникъ ΣΕ... ΣΕΝ...

Въ списъка на жрецитѣ се споменуватъ две имена съ това начало.

Въ монетитѣ на гр. Одесусъ съ кралския типъ до сега сж известни 6 вида монети отъ III в., 31 — отъ II в. и 34 отъ I в. пр. Хр.

Монетитѣ на гр. Одесусъ въобще сж едни отъ най-важнитѣ паметници на града, зачото отъ тѣхъ можемъ да сждимъ за голѣмото значение на града въ търговско отношение, на голѣмия развой на мѣстното изкуство, за религиозния и общественъ животъ и за разни исторически събития на града. Затова и една отъ главнитѣ грижи на Варненския Музей е да създаде пълна сбирка на старитѣ градски монети и се надѣва, че културното Варненско население, а особено кореннитѣ му жители, ще се притекатъ на помощъ на Музея, за да изпълнятъ, колкото е възможно, по-скоро, предназначенията задача.

Пѣсень

за обсадата на гр. Варна презъ 1828 год.¹⁾

Царю ле, царъ Николай
Царъ Николай ми седѣше,
Въ негови царски сараи
Наредилъ златна трапеза,
Та ми седѣше и пиеше,
Майка му при него седѣше
Весела и засмѣна.
Тя си на вѣнка излѣзе,
Та си надолу погледна.
Върна се много кахърна,
Кохърна още смутена,
Царъ Николай я попита,
Царице, царска майчице,
Ти бѣше много весела,
Като ми навѣнь излѣзе,
Като се върна много кахърна,
Кохърна още смутена,
Що ти е, мамо, негодно.
Синко ле, царъ Николай,
Мило ми, синко, за тебе,
Какъ да ти мама обади,
Отдолу ми се задали,
Отъ Варненскитѣ брази,
Варненски още Стамболски,
Три черни турски пампора.
Първиятъ пампоръ, царю ле,
Се черни голи манафи;
Вториятъ пампоръ е пълень
Съ черни анадолски арапи;
Третиятъ пампоръ е пълень
Съ напитки проклети черкези.
Сарая ще ти разбиятъ,
Тебе ще, чело, затриятъ,
Чело мой, царъ Николай,
Люта ме трѣска разтрѣсе.
Царъ Николай думаше:
Небой се, мамо, небой,
Небой се немой да тея.
Азъ имамъ до три топчета,
Топчета до три светини.
Първото топче, майко, бѣ,
То ми е свети Николай,
Второто е свети Костадинъ,
Третото света Мария,
Сами се пълнятъ и фърлятъ.
Още си Царя думаше:
Първото топче изгърмѣ
И първиятъ пампоръ удари,
И си въ морето потъна,
Та следъ второто и третото.
Манафски фесове плуваха,
Манафски още черкезки,
По синьото море дълбоко,
Като гжби въ полето.

1) Настоящата пѣсень е съобщена отъ Руса Кирякова, отъ гр. Лозенградъ. Въ архива на Варненския Археологически Музей се съхраняватъ и др. пѣсни и предания, които постепено ще изнасяме.

Уголовно дѣло № 1184/1927 г.

На 25 февруарий бѣ сложено на разглеждане уг. д. (ч. х.) № 1184/927 г. по описа на Варн. окр. сѣдѣ, заведено по тѣжбата на Никола Поповъ, кметъ на гр. Варна, за обиди по печата (в. „Варненски Кореняк“, бр. 3, антрефиле „липса на възпитание“) съ следнитѣ пасажии: „благоволенieto на единъ голѣмецъ“, „отъ г. кмета“, „какво можемъ ние да очакваме благодарно отъ едно лице, което недавна се е заселило тукъ, което е чуждо на средата, въ която живѣе“, „има не може г. кметътъ да се отърси още отъ партизанското си озлобление и ожесточение, въ което е изпадналъ напоследѣтъ, има не може да се опомни?“ „има лица, които лесно се опияняватъ отъ голѣмство, въ което случайно сѣ попаднали и се самозабравятъ“. Тия „пасажии“ сѣ буквально извлечени отъ антрефилето и написани въ тѣжбата, и които се считатъ отъ г. Никола Поповъ, кметътъ, за обидни за неговото достойнство като чоекъ и като кметъ на града, а поводъ за тая обиди е била една „дребнава, неумишлена случка“.

За обвиняеми били привлечени отначало г. Димитър Патишевъ, председателъ на Варн. Култ. Д-во „Варн. Кореняк“, — издатель на вестника, г. Г. Жеко Ив. Жековъ и Атанасъ Мановъ, като редактори на сѣщия вестникъ и Пан. Зенгиновъ — печатаръ на сѣщия вестникъ. Обаче авторътъ на антрефилето „липса на възпитание“ е билъ г. Георги Ноевъ, който сѣщо е билъ подведенъ подъ сѣдѣ. Окржж. сѣдѣ, по силата на чл. 2 отъ закона за печата, прекрати дѣлото противъ първитѣ четирима, а остави дѣлото да се гледа само по отношение на Георги Ноевъ, чиито защитници бѣха г. г. Венедиктъ Поповъ, Дим. Сакеларовъ и Жеко Ив. Жековъ. Тѣжителътъ отсѣствуваше и въ жалбата му било писано „да се гледа дѣлото въ негово отсѣствие“. Защитницитѣ му, обаче, бѣха г. г. Г. Даскаловъ и Б. Вакъвчиевъ. Окр. сѣдѣ намѣри за добре въ изпълнение длѣжността си да предложи на странитѣ помирение. Защитницитѣ на тѣжителя изявиха съгласие да се прекрати дѣлото по спогодба, ако г. Г. Ноевъ поиска извинение. Последниятъ категорически отказа да иска извинение, защото въ написаното отъ него антрефиле не намира никаква обиди и не е ималъ намѣрение да обиди. Най-после се намѣри формула за спогодба, която странитѣ приеха и дѣлото се прекрати. Формулата е следната: „Г. Ноевъ заявява, че не е ималъ намѣрение да обиди г. Никола Поповъ, кмета, съ ония пасажии, които сѣ цитирани въ тѣжбата му, и ако той мисли, че сѣ обидни, Г. Ноевъ ги отеглюва“.

Тая формула тури точка на дѣлото и съгласно опредѣлението на сѣда, изявлението на тѣжителя и по искането на г. Г. Ноевъ, обнародваме тая спогодба.

С.

Л. И. Мановъ.

Възможни кооперативни мѣроприятия.

Както е известно целитѣ на нашето дружество собствено сѣ две: 1) да развие свойтѣ членове въ културно и просвѣтно отношение и 2) да подобри тѣхното положение въ икономическо и стопанско отношение. По първитѣ цели дружеството се занимава толкова, колкото неговитѣ членове да сѣ съзнателно изпълнители на законитѣ на страната и полезни членове на общото общество България, а въ частности, на родния имъ градъ Варна.

Въ икономическо отношение дружеството има по специално и широко назначение, макаръ и тука дружеството да се не простира толкова, колкото би сѣ направили това специални за целта дружества.

До сега дружеството се намираше въ организационенъ периодъ и затова не можеше безъ то да бѣде

добре организирано да предприеме осъществлението на която и да е отъ целитѣ си. Днесъ, обаче, организацията на дружеството може да се каже, че е стабилно и за това то е длѣжно да почне постепенно да реализира целитѣ си.

По първата целъ още миналата година сѣ четени нѣкои реферати. Тѣ ще се продължаватъ и тая година по областта за задѣлженията на членоветѣ му къмъ родния имъ градъ и общото Общество отъ една страна, а отъ друга, ще се дадатъ нѣкои съвети по култивиране и поддържане мѣстното производство. Дружеството почна сѣщо издаването на свой органъ за разпространение и поддържане идеитѣ си.

По втората целъ до сега не бѣ направено нищо. Обаче, ние мислимъ, че време е вече да се впрегнатъ всички сили на дружеството за да се подобри икономическото положение на нашитѣ членове, болшинството отъ които сѣ бедни. Дружеството не се лишава отъ капиталъ. Неговия капиталъ се състои отъ капиталъ-пари и отъ капиталъ-трудъ. Трѣбва, следователно, да впрегнемъ тия два капитала и да предприемемъ съотвѣтна работа. Ние мислимъ, че най-подходяща работа горния капиталъ е *земления*. Тукъ трѣбватъ повече капиталъ-трудъ, колкото капиталъ-пари. А съ първия капиталъ дружеството е богато. Едно кооперативно предприятие, следователно, е необходимо на дружеството за да използва тия си два вида капитала, като по-богатитѣ си запишатъ срещу вноски известни дѣлове, а по-бѣднитѣ, вмѣсто пари дадатъ своя трудъ за обработване земята. По такъвъ начинъ по-бѣднитѣ ще взематъ участие въ кооперативното дѣло съ труда си, като биватъ улеснени отъ капитала пари, толкова колкото да удовлетворятъ ежедневиетѣ си нужди. Така напр. вмѣсто 100 лв. дневно ще получаватъ само 50 лв. Остатъка ще се запази за образувание за тѣхъ дѣлове.

За реализиране на горното предприятие необходимо е да се помоли общината да отпусне известни декара мѣсто на дружеството за обработване.

Споредъ добититѣ ни сведения най-ползотворния занаятъ за варненцитѣ е *бубохранението*. Мѣстноститѣ *Севъ-Севмевъ, Пейчърджикъ, Кокорджа* и пр. сѣ биле цѣли гори отъ черничеви дървета, а пашкулитѣ се скъпедитирали въ Франция и Италия въ изобилие. отъ гдето се е купувало и семето. Благодатенъ и цененъ приносъ ще бѣде за Варна започването наново това производство, отъ което ще се прехранватъ наши бѣдни членове, а еднакво ще намѣратъ работа и младитѣ ни синове останали безъ работа.

Въ отпуснатото отъ общината мѣсто, дружеството може първоначално да насади черничеви дървчета (храсти). Още отъ втората година тия храсти ще могатъ да дадатъ на кооператоритѣ листа за прехранването на буби. Листата и семето ще се дадатъ срещу сѣтка на кооператоритѣ. Пашкулитѣ ще се приематъ отъ тѣхъ на *консигнация*. Слѣдъ като бждатъ тѣ продадени, ще се изравни задѣлженията на кооператоритѣ, като се задържи една комисиона за дружеството. Продажвата на пашкулитѣ е сигурна.

По сѣщия начинъ може да се работи и по лозарство, по облагородение на американски прѣчки и др. Но споредъ направенитѣ ни справки най-благоприятното и сѣ по-малкъ рискъ е бубарството.

Въ вестника „Търговско-Промисленъ гласъ“ генералния консулъ въ Марсилия К. Списаревски, въ едно негово изложение по нашето копринно производство, казва: „... имаме всички основания да твърдимъ, че залогътъ за нашето икономическо преуспѣване е тютюневото и пашкулно производство. Когато тия два отрасла отъ националното ни производство се развиятъ до крайнитѣ ни предѣли, България е спасена отъ икономическо робство.“

Ето къмъ какво трѣба да се стреми подрастващото поколение, а за да

се постигне крайната целъ, нужно е да се отворятъ очитѣ на населението на села и градове — днешната и утрешна задача на нашата интелигенция.“

Ние се надѣваме, че дружеството скоро ще тури основата на едно кооперативно предприятие за достигане и втората му частъ — поминѣкъ. Въ предначертанитѣ й планове ние ще можемъ да обработваме много праздни мѣста около града за култивиране на всичко онова, което климатическитѣ условия на нашата страна благоприятствуватъ и по такъвъ начинъ ще можемъ околността на града да обѣрнемъ на градини.

Общината по този случай щедро ще ни протегне ржката си, тъй като ние сме увѣрени, че това е и желанието на общинаритѣ ни, които въ стремежа си да подигнатъ града ни въ курортно отношение, чувствуватъ нуждата и необходимостта и отъ едноврѣменото му повдигане и въ стопанско отношение. Всичко това ще обѣрне града ни въ истинска курортна околностъ за благостоянието и добрия животъ не само на мѣстнитѣ му жители, но и не лѣтовницитѣ дошли — отъ разни страни тукъ.

Общинския съветъ прибѣгва до ипотека.

Общинския съветъ въ едно отъ скорешнитѣ си заседания се занима, по поводъ доклада на кмета, съ въпроса за сключване петъ милионенъ заемъ отъ Варн. Популярна банка. По принципъ, малцина могатъ да бждатъ противъ тоя заемъ, при положението, че той ще се използва за производствени цели или за таква общинско предприятие, което ще носи сигурни доходи, съ които въ известенъ срокъ, въ зависимостъ отъ получаванитѣ доходи, дългътъ ще може да се погаси. Щомъ е така, срокътъ, за който се сключва единъ заемъ трѣбва да бѣде толкова дълъгъ, че да бждатъ увардени както интереситѣ на общината, тъй сѣщо и на финансовото учреждение. Изхождайки отъ тая точка, сключването на въпросния заемъ за три години, както е решилъ общин. съветъ, е твърде късъ и затова не е достатъченъ за погасяване на заема — петъ милионенъ — защото казиното, което тепърва ще се строи и новитѣ морски бани, за които заемътъ се желае да се сключи, не могатъ да дадатъ *по никой начинъ* годишенъ нето приходъ повече отъ единъ и половина милиона лева, което е и проблематично и като така припадащата се за плащане частъ за една година отъ цѣлия дългъ, която не по-малко е отъ 1,700,000 лв. + 600,000 лв. лихви = 2,300,000 лв. варненската община не може да изплати. При това положение Популярната банка, която *неотстъпчиво* е настоявала, както се твърдеше, за три годишенъ срокъ, ще трѣбва за своето вземане, въ края на краищата, да посегне и върху построеното казино (за сета още не е построено), защото върху мѣстото (градината), съгласно договора, върху който се сѣгражда и казино, ще се учреди *ипотека*. Мислимъ, че общ. съветъ, въ болшинството си, не е постъпилъ добре, като е опредѣлилъ три годишенъ срокъ за изплащане зема и учредяване ипотека върху единъ общински имотъ и то сърдцето на курортна Варна, морската градина, съ който актъ внушава на гражданството съмнението какво стопанската ни община е изпаднала въ положението да не може отъ бюджетни средства или по другъ начинъ да си изплати дълговетѣ, тя прибѣгва до ипотека, къмъ който прибѣгватъ обикновено съвсемъ несостоятелнитѣ лица, нуждаючи се отъ кредитъ. Мислимъ, че закона за град. общини преди всичко не позволява да се ипотекиратъ общински недвижими имоти. Новиятъ законъ за ипотекарната банка позволява това. Не знаемъ какъ ще погледне „практичния умъ“ на управницитѣ на По-

пулярната банка на това прибѣгване решение на общинския съветъ за три години и за ипотека, но увѣрени сме, че не ще се съгласятъ тѣ да възприематъ подобно решение, въ основата на което лежи мисълта: „дайте ни паритѣ и после...“

Д.

Проявява ли интересъ общината за икономическитѣ и индустриални нужди на града.

Неоспоримъ фактъ е, че градътъ ни въ икономическо и индустриално отношени запада. Това най-много се отразява и върху безработицата на голѣмо число граждани, които просто се чудятъ гдето ще му излѣзе края, ако това положение продължава и за въ бждаще.

Както е известно, въ града ни бѣше пристигнала една парламентарна анкетна комисиия, на чело съ проф. Мишайковъ, натоварена отъ Камарата, да проучи положението на родната ни индустрия въ свръзка съ измѣненията, които ще се направятъ въ закона за насърчаване мѣстната индустрия. Тая комисиия отъ месець насамъ обикаля нашитѣ поголѣми градове за да се запознае на самото мѣсто съ нуждитѣ имъ.

Както казахме комисиията бѣше и въ нашия градъ. Странно, обаче, впечатление прави, когато „Варненски Общин. Вестникъ“, официаленъ органъ на общината, пише, че „въ каква насока анкетната комисиия е разпрострѣла своитѣ проучвания, ние не знаемъ. Да ли тя се е ограничила съ едно запознаване само съ нуждитѣ на нашитѣ индустриалци, такова, каквото, върваме е направила и въ другитѣ градове на страната, това сѣщо малко ни е известно“. Ако индустриалния въпросъ, който е тѣй тѣсно свързанъ съ икономическия животъ на нашитѣ граждани не интересува ръководнитѣ фактори на общината ни, което отгрито признаватъ въ общинския органъ, недоумѣваме кого трѣбва да интересува Нима Общинскиятъ съветъ интересува само въпроситѣ за повдигане Варна въ курортно отношение, за направата на нови морски бани, казино, павиране на улици, гдето има да се изразходватъ грамадни парични средства, а ни най-малко не се обмисля въпроса какъ да се повдигне икономическия животъ и да се създаде постоянна работа, чрезъ индустриални предприятия, на тѣй изнемогващото грамадно число варненско гражданство?

Тази безгрижностъ и незаинтересованостъ отъ страна на общинскѣ фактори, спрямо единъ такъвъ отъ жизненъ характеръ въпросъ, зле говори за тѣхната общинска политика.

Думитѣ на г-нъ проф. Мишайковъ, председателя на анкетната комисиия, че Варна ще бѣде щаслива, ако тѣ станатъ дѣла, иматъ се нужда отъ подкрепа тамъ, гдето трѣбва и отъ ония, които се грижатъ да направятъ Варна „първостепененъ курортъ“, отъ които грамадното болшинство, изнемогваше гражданство ще пѣшка отъ безработица и немощия, ящото „курорта“ нѣма да го храни. Ако за „курорта“ тѣй много се говори и пише отъ общинскитѣ ни фактори, не по-малко това трѣбва да се прави и за икономическото повдигане на града.

Всѣкаква друга политика е пакоствна и тя ще носи мизерия и бедствия на изнемогващото отъ тежката икономическа криза болшинство варненско гражданство.

Смѣсенъ плажъ¹⁾

Презъ изтеклото лѣто въ мѣстния печатъ и трезвото гражданство съ голѣма загриженостъ и оправдана тревога се повдигна въпросътъ около източника, — официално наложенъ — на една отъ най-голѣмитѣ морални разложения — „смѣсенъ плажъ“. Ако това зло за пръвъ пѣтъ презъ

1) Моли редакцията извинение отъ автора на статията за съкращенията.

изтеклото лѣто завърши своята гибелна, за младото поколение, демонстрация въ общата омая на разнообразието и неговите горчиви корени и примамливи лѣторасли, незабегна неотразимо твърдите морални основи на много варненски семейства, най-вече из средата на коренитѣ жители. За напредъ това зло, — ако пакъ се повтори, въ което не се съмняваме при общинари — пришелиц отъ разни краища на балканския полуостровъ — ще проникне и въ сърцето на града, въ средата на много, още чисти, домохазия, ще избегне своите жертви и ще срази крехкитѣ членове на тъй приветливата още кореняшка челядь.

Мжка, страшна мжка гнети ведрото съзнание на гражданина при мисълта, че една гражданска стопанска колегия, каквато е общината ни, въ лицето на представителитѣ на своето постоянно присъствие, съ една безподобна, не понятна за нашитѣ още сравнително запазени нрави, — водими, изглежда, отъ угодничество, понижиха престижа на едни институти, които не сж лично, а общо достойние на града, стѣпкаха свещенитѣ традиции и принципи на личния и обществен моралъ.

Тѣ допустнаха да се шири въ тъй хубавиятъ ни градъ, чудно-омайниятъ лѣтвизицѣ крайморски кѣтъ на България, язвата, най-страшниятъ порокъ — стимула, побудата къмъ нравствена провала, къмъ израждане на чувства, естетика и раса. Ние не сподѣляме несъстоятелното мнение на нѣкои, че съвмѣстната изложба на голотата на двата пола, съ течение на времето, понижавала чувствителното влечение, инстинктивния половъ интересъ.

Въ случая, терминитѣ: обръгване, привикване, пресищане — сж абсурди. Тѣ сжщо абсурдни е мнението, че шествищата голота на плажа е за чужденцитѣ и желающитѣ, че ако не тамъ, любителитѣ на такъвъ панайръ другаде ще отседнатъ и че се пакъ тукъ по другъ, околенъ пѣтъ ще се домогнатъ да удовлетворятъ влечението си; вмѣсто на едно — на много мѣста по крайбрежието ще се явятъ смѣсени или полусмѣсени плажове и, като така, грѣхътъ на компетентнитѣ фактори въ разрешението на смѣсенния плажъ се свежда до минимумъ. Никой здравомислящъ човѣкъ нѣма да се подпише подъ такъвъ мотивъ, подъ таква безцвѣтна възражение.

Нашето крайбрежие не е мѣсто за вербуване клиента на професионални срѣди.

Злото е срѣдъ насъ господа граждани! Вмжкнаха го новатори — пришелиц, които, въ мѣроприятията си отъ това естество не изхождатъ отъ интереса на мерално-здравитѣ, запазени корени жители на родния ни градъ. Това зло си разспери страшнитѣ крила презъ изтеклото лѣто и младитѣ, не затвърдени още морално, опияниха се отъ силата на изкушението, чакатъ съ трепетъ идущия лѣтенъ сезонъ да сложатъ своитѣ морални ценности предъ единъ идолъ, който, колкото жертвитѣ падатъ въ екстазъ предъ него, толкова той става по чудовищенъ, по жаденъ.

Милиятъ ни роденъ градъ е въ опасностъ! Подиръ зловещата криза, която по особени, изключителни причини, се осѣща най-вече въ Варна, трѣбваше, като че ли, за циниченъ финалъ, да блесне съ голотата си и парадира всичко онова, което е скжсало съ традиции, челядна чистота и светото чувство на срамътъ. Микробътъ на моралното разложение налѣтя, намѣри своитѣ проводници и се натиска съ безочливо упорство да подрови основитѣ на моралността въ нашия още доста запазенъ край, като издебна момента на икономическата криза, която се съпровожда съ мораленъ упадѣкъ.

Ние твърдо вѣрваме, че както въ миналото не веднѣжъ, тъй и сега, коренитѣ жители ще изигратъ своята роля отъ твърде голѣмо значение, както за сегашното, тъй и за бъдещитѣ поколения.

Не малко патриотични, благотворителни и спортни организации правятъ честь на града ни, които при

добра воля, най-вече биха изградили нержковоренъ паметникъ за себе си, ако си зададатъ благородната задача да поведатъ още отъ сега доблестната борба противъ налетялото зло, допустното официално — изложба на голи мъже и жени, наречена „смѣсенъ плажъ“.

Добролюбозъ.

Хроника

Умоляватъ се г. г. абонатитѣ било въ града, било въ провинцията, да побързатъ да внесатъ нищожнитѣ си абонаменти 20 лв., тъй като съ още единъ брой първата годишна отъ вестника ни завършва. Нека иматъ предвидъ г. г. абонатитѣ, че съ внасянето на абонамента си улеснява се задачата на редакцията. Нека г. г. абонатитѣ и членоветѣ на Д-вото се погрижатъ и за разпространението на вестника.

Варн. култ. Просвѣтно д-во „Варненски Кореняк“ на 3 мартъ 1928 год. (Освобождението на България) дава въ салона „АЛКАЗАРЪ“, ул. „Малка Преславска“, първата си семейна танцувална вечеринка. Обичаме да вѣрваме, че всички поканени лица ще се отзоватъ на вечеринката, която се открива съ марша на „Варненски Кореняк“. Начало 9 часа вечерта.

Похвална идея. Комитетътъ на Културно-Просвѣтното Д-во „Варненски Кореняк“ за да изпълни дължността си по устава, взелъ похвалното рѣшение да намѣри средства за помагане съвършено бѣднитѣ членове на Д-вото, за намиране работа на безработнитѣ, т. е. да се грижи за поминѣка и икономическия развой на членоветѣ си. Тази задача се налага на комитета отъ чл. 6 п. 2 отъ устава. Одаваме похвала на инициативата на комитета, който бѣ свикалъ събрание отъ 30 — 40 души, между които и агрономи, за обсъждане въпроса по кой начинъ ще може по-успѣшно да се постигне целта. За обстойно и основно изучаване на тоя въпросъ, избра се шесточленна комисия, която въ непродължително време да докладва за вземане окончателно решение.

Похвално рѣшение. Учителскиятъ съветъ въ мѣстната мжжска гимназия недавно е взелъ решение да украси гимназията съ портрети на български дейци и писатели. Това е похвално решение и отдавна трѣбваше да се изпълни. Не само мжжската гимназия трѣбва да се удостои съ подобни портрети или картини отъ нашия миналъ животъ, който е пъленъ съ геройски подвизи, но и всички народни училища, въ които на малкиѣ деца да се вдѣхва отъ ранна възраст патриотически духъ съ указание на подвизитѣ на дѣцитѣ отъ миналото.

Общинската управа за повдигане града въ културно отношение, се хвали на лѣво и дѣсно, че полага „голѣми грижи“. Една отъ културнитѣ дѣйности се състояла въ това, че „догодина“, съ усилията на цѣлото гражданство, градския театъръ ще се открие, ние имаме вече готова трупа, която съ достоинство ще го „освети“. Тѣй се говори на гражданството. Какво мисли управата: вдѣхва ли довѣрие, че градския театъръ, който още не е покритъ, и надали „догодина“ ще може да се покрие, че ще си извърши всичко, което е необходимо за съвършенъ театъръ, въ който готовата общин. трупа да играе? — Защо се демагогува? — Защо иска управата да залѣгва гражданството съ подобни изявления? — Мисли ли тя, че има наивни, глупави граждани да повѣрватъ демагогуванията? — Престанете да се хвалите, престанете да дигате шумъ около себе си и не ставайте смѣшни предъ гражданството.

Подаване декларации за новия облагателенъ периодъ приближава и то най-късно до 31 мартъ

т. г. Всички данѣкоплатци, особено тия, които иматъ повече и разнообразни занятия, трѣбва да се приготвятъ, като изучатъ добре предписанията на закона, който е много ясенъ. Декларациитѣ сж за данѣкъ занятие и общия доходъ. Редовно воденитѣ търговски книги се взематъ сега за доказателство за вписанитѣ въ тѣхъ данни, до като не се докаже че тия данни не сж вѣрни. Книгитѣ трѣбва да сж завѣрени отъ нотариуса. Трѣбва да се означаватъ точно присѣжитѣ разходи (чл. 50, 51 и 52 отъ зак. за данѣкъ върху приходитѣ) Не трѣбва да се пропуска срока за обжалването.

Водомѣритѣ. Редакцията разполага съ една статия по водомѣритѣ, за които въ печата се повдигна споръ, която ще помѣстимъ въ идущитѣ броеве.

Българско-нѣмското културно д-во, на 18 февруарий даде карнавална вечеринка, въ която присѣствуваше отбрана публика и много оргинални и красиви маски: първа награда получи г. П. Златевъ, членъ на Културно-просвѣтното Д-во „Варненски Кореняк“, който бѣ облеченъ въ костюмъ отъ чимширъ. Действително оргиналенъ костюмъ — зеленъ въ зимни времена. Наградата се състоеше отъ една чудесно-вкусна торта.

Защо се бърза съ уреждане мѣстата, отчуждение на зданията до приморската градина? — Нима „безкултурността“ ще се премахне, ще се парализиратъ „чуждитѣ интереси“? — Не, *видимата причина* е, че курортната дейностъ на „неуморната общинска управа“ изисква подобно разширение, но *скритата причина* е дълбока, за която много се шушука изъ общинскитѣ среди и гражданството. До пжти.

Вѣнчавка. На 19 февруарий т. г. се е вѣнчалъ г. Георги Н. Бойчевъ, членъ отъ Културно-просвѣтното Д-ство „Варненски Кореняк“ съ г-ца Фани Маркова. Кумувалъ е г. Ст. Капитановъ. Поздравляваме младоженцитѣ и благопожелаваме имъ семейно щастие.

Твърди се, че за сега щѣло да се построи казино лека постройка, въ която щѣло да има 3 — 4 малки салони, голѣмъ салонъ, сепарета, кухни и пр., и тая постройка щѣла да струва 2 1/2 мил. лева, и щѣла да се свърши до м. Юлий т. г. Културна дейностъ! Мисли ли „способната общ. управа“, че ще може да се извърши тая постройка до 1 Юлий т. г. и че ще стигнатъ 2 1/2 мил. лева? По мнението на сведущи лица: постройката не ще може да се свърши до 1 Юлий, и сумата ще се погълне само отъ основитѣ, които ще заематъ 300 — 400 кв. м. По наше схващане, постройката по стопански начинъ ще може да се свърши на книга само, а на дѣло не. Дано се мамимъ! Който ще живѣе, ще види.

Защо управата не се грижи за шосирането на ул. Гургулята, която е една отъ главнитѣ артерии и която свързва гарата съ града? Налага се нужда да се свърши шосирането. Пролѣтъта настѣпва, курорта ще се открие, а безкултурността се шири. Никой не спира управата въ културната ѣ дейностъ.

Варненски музей. Презъ м. февруарий сж постѣпили следнитѣ предмети: позлатени павти — отъ Ив. Павловъ, републиканска сребърна монета пр. Хр. и бронзова монета отъ Септимий Северъ — отъ Вл. Даскаловъ, книгата Миналото — отъ С. Арнаудовъ, фотографическа снимка 68X32, представляваща старото Варненско пристанище и тѣлководително Евангелие отъ 1842 г. на елински — отъ Бр. Золасъ и две старинни икони Пресв. Богородица съ Богомладенеца 50X32 и Св. Вмч. Екатерина 13X20 съ сребърни венци — отъ Ставра Сиропуло и разни печатни произведения отъ печатницитѣ на П. Зенгиновъ, Д. Тодоровъ и Проиковъ. Последнитѣ печатари ежесечно отдѣлятъ за библиоте-

ката и архива на музея отъ своитѣ печатни произведения. Археологическото Дружество изказва своята благодарностъ на гореказанитѣ дарители.

Новитѣ рекламни табла за Варна. Тѣ се изработватъ въ София. Въ тѣхъ ще има изгледи отъ града и околността, плажа морскитѣ бани, *кляяща се жена* и пр. Изглежда, че безъ последната, рекламата не ще си постигне целта. Нека не се чудимъ, че моралната поквара се насажда отъ тамъ, отъ гдето трѣбва да се ограничава.

Популярната Банка. На 19-й февруарий състояло се общо годишно събрание на кооператоритѣ за изслушване отчета на управителния и провѣрителния съвети. Тая възбуденостъ се дължала на факта, че въ управ. и провѣрителното тѣла влизали лица неграмотни. Ние не знаемъ до колко това е вѣрно, но желателно е банката да се представлява отъ лица, които вдѣхватъ довѣрие у кооператоритѣ. Отчетитѣ сж били приети, и решили да се отпустне 5,000,000 лева заемъ на общината. Говори се, че щѣли да се подадатъ контестации въ окр. сѣдѣ.

Икономъ Димитрий Топалоглау. На 17 февруарий т. г. се представи о Господѣ, на 92 год. възраст, варненския гражданинъ о. Димитрий. Вѣчна му память! Покойниятъ е билъ дългогодишенъ грѣцки енорийски свещеникъ, а впоследствие, до 1914 год., и председател на грѣцката религиозна община. Когато последната била разтурена, покойниятъ остана да живѣе въ града при своитѣ близки, гдето и го завари смъртта.

На неговото опѣло и погребение взе участие варненското духовенство съ което засвидетелствува, че Христовата любовъ не прави различие между единовѣрци отъ различни народности. Въ храма „Св. Атанасий“, гдето стана опѣлото, енор. свещ. Йорданъ Светославовъ каза хубава надгробна речъ. Тоя жегъ на нашето духовенство, вѣрваме е убѣдило неизселенитѣ наши съграждани грѣци, които масово се бѣха стекли на погребалния обрядъ, до колко народътъ ни е миролюбивъ и уважава своитѣ съграждани отъ други народности. нѣщо, което ние не виждаме у нашитѣ съседи спрямо насъ.

Проявенъ интересъ. „Варненски общински вестникъ“ съобщава, че въ общината сж получени вече нѣколко писма отъ чуждестранни агенции, какви условия и удобства сж създадени за лѣтвонитѣ чужденци и пр. Последнитѣ се интересуватъ сжщо за околноститѣ на Варна, развлеченията, кждето могатъ да получатъ лѣтвонитѣ и т. н. По поводъ на това общината, както по рано се съобщи въ печата, п. кмета г. Нейковъ е командированъ въ София за изработване на нѣкакво си табло за курортна Варна, което ще бѣде разпратено въ чужбина съ агитационна целъ. За да се задоволятъ лѣтвонитѣ, тъй както пише „В. О. В.“, необходимо е, както става е въ всички европейски курорти, да има специаленъ пѣтеводителъ за Варна и нейнитѣ красиви околности. До колкото ни се простиратъ сведенията, туристическото и друго едно културно научно дружество въ града ни, предложило своитѣ услуги на общината за изработването на единъ подробенъ пѣтеводителъ, обаче какъ се е свършила работата, не знаемъ.

Хлѣбъ. Пакъ поскъпване на хлѣбъ. Стига тая игра съ тоя хлѣбъ. Скимнало на мелничари, на брашнари да искатъ повишение на хлѣба съ 60 ст. Не трѣбва г. г. брашнаритѣ и мелничаритѣ, когато имъ скимне, да искатъ голѣмо повишение безъ основателна причина. Съ скромно повишение нека се задоволятъ.